

ved den nuværende Ordning, ere de i ganske særlig Grad koncentrerede om vort Krigsberedskab. Vor nuværende Ordning hviler paa Hærloven af 6. Juli 1867, og dens Princip var, at ingen maa holdes længere til Tjeneste, end til hans Uddannelse er færdig. Man gjorde Regning paa, at man altid inden Krigens Udbrud kunde faa Tid nok til at mobilisere og gøre Tropperne krigsberedte i den Mellemtid, der gik. Men Forholdene have udviklet sig i høj Grad til Ugunst for en saadan Ordning. De store Stater have i Fredstid betydelige Hærmasser parate og kampdygtige i ethvert givet Øjeblik, og ogsaa de smaa Stater have udviklet deres Krigsberedskab, saa at de meget hurtigt kunne staa fuldt færdige. Og for at opveje denne vor Mangel paa Krigsberedskab kræves der en Kraftanstrengelse fra vor Side. Der maa gøres noget, saa at vi ogsaa hurtigt kunne faa vort Krigsberedskab i Orden. Det er ud fra det Synspunkt, vi skulle se paa Forslagene. Da vi have et ringe Krigsberedskab, navnlig overfor en pludselig Overrumpling i Fredstid, maa vi tilstræbe at faa et bedre og hurtigere Krigsberedskab. Men der er der den store Mangel, at selv efter de foreslaaede Forbedringer er der i en Aarrække for lidt Mandskab. Og selv naar vi have mobiliseret, er vor Styrke vel for lille. Med Hensyn til Forbedring af Krigsberedskabet gælder det særligt om at naa til, at ikke alt kan kastes over Ende, at ikke hele Forsvaret kan paralyseres, lammes, inden det endnu er traadt i Kraft. Det er den største Fare, der truer os, den, det først og fremmest gælder om at træffe Foranstaltninger imod. Der er kun et Sted, hvor alt Forsvar kan kastes over Ende, tilintetgøres paa Forhaand, og det er Landets Hovedstad, Forsvarets eneste befæstede Basis. Den foreslaaede Ordning yder ikke paa alle Tider af Aaret en saadan Sikkerhed, at man kan sige, at man kan afvise en eventuel Overrumpling, en saadan Overrumpling, som kan komme saa at sige i dyb Fred, uden forudgaaende Forberedelse fra Angriberens Side. For at man skulde kunne det, kræves der adskilligt, og navnlig kræves det, at der er en Myndighed, som kan træffe de fornødne Bestemmelser, en saadan Myndighed, som baade har Ret og Pligt dertil og Ansvaret for, at en Overrumpling i Fredstid ikke foregaar. Nu om Stunder er jo den øverste Myndighed for alt i Hæren koncentreret i Krigsministeriet, men Krigsministeriet eksisterer faktisk ikke undtagen paa visse Ti-

der af Døgnet. Udenfor disse Tider hvor er Myndigheden da? Der maa være en Myndighed, der til enhver Tid er parat til at træde i Aktion, Nat som Dag, og denne Myndighed er naturligt det, man sædvanligvis forstaar ved Stadens Kommandant. Det er ikke just, hvad vi her kalde Garnisonens Kommandant, men snarere den kommanderende General, men i alt Fald maa der være en Myndighed, som har en Pligt og Ret til overfor aldeles uforudsete Tilfælde at træffe saadanne Forholdsregler, at en Overrumpling med ganske smaa Trøppestyrker ikke kan gennemføres.

Under denne Myndighed maa alt det være lagt, som hører med til at afslaa en saadan Overrumpling ved et Fredsbrud, som kun kan udføres med en forholdsvis lille Styrke. Til de Midler, som maa stilles til en saadan Myndigheds Raadighed, hører først og fremmest en Sikkerhedsbesætning, som til enhver Tid er stor nok til at afvise et Overrumplingsforsøg eller til enhver Tid kan gøres stor nok indenfor den Tid, der gaar, fra Overrumplingen varsles, til den finder Sted. For at forbedre herpaa har den nye Ordning truffet visse Forholdsregler. Man har forøget Minimumsstyrken for Københavns Søbefæstning som det Punkt, hvor der først og fremmest er Fare for Angreb, idet man har foreslaaet en Udskrivning af 800 Mand aarlig til Søbefæstningen. Man har fra meget kyndig Side paavist mig, at denne Udskrivning knebent nok vil kunne gøre Fyldest, at hvis man vil være nogenlunde sikker, maa man gaa til det Forslag, Fler-tallet i Forsvarskommissionen har fremsat om en Udskrivning af 1,000 Mand aarlig til Søbefæstningen.

Og hvad der gælder om Søbefæstningen, gælder ogsaa, om end ikke i fuldt saa truende Grad, om Landbefæstningen. Skal man være sikker paa, at ikke i dyb Fred en Overrumpling af Landbefæstningen kan finde Sted, er det ogsaa nødvendigt at træffe visse Forholdsregler der, hvorved man sørger for, at den til enhver Tid kan forsvares med kort Varsel. Dertil kræves, at en Del af de Tropper, som ere bestemte til og uddannede til at forsvare den, til enhver Tid er udlagt i selve Landbefæstningen.

Et tredje Punkt, hvorved man skal sikre sig imod en saadan Overrumpling, er en Sikkerhedstjeneste, som til enhver Tid kan varsko Kommandanten, før det er for sent, skaffe Kommandanten, selv under de ugunstigste Forhold, saa meget